

NAŠA SNAGA JE U LJUDIMA TITOVOG KOVA

Nikola LJUBIČIĆ

Godinama svijet potresaju razni neriješeni problemi i složene protivrječnosti. Osvajački apetiti i težnje za prisvajanjem tuđih teritorija, ekonomska eksploatacija i pokušaji podjarmljivanja drugih naroda — i dalje su prisutna pojava u međunarodnim odnosima.

Mnogobrojni neriješeni problemi u svijetu i složene međudržavne i ideološke suprotnosti utiču na to da se vojnoj sili i moći oružja pridaje velik značaj u ostvarivanju političkih ciljeva. Otuda je vojni činilac sve aktivniji u ostvarivanju političke strategije. Istovremeno s razvojem vojnog činioca i s njegovim stalnim jačanjem utiče se na politiku, zbog čega se vojna i politička strategija prepliću i jedna s drugom stapaju. Pučevi, pritisci, lokalni ratovi, zastrašivanja, razni oblici psihološkog rata su samo posljedice takve osvajačke politike koja jedino u snazi oružja vidi i traži mogućnost za rješavanje svojih ciljeva.

Jačanje vojnog činioca se vidi i po tome što se razvitku oružanih snaga poklanja sve više pažnje. One se opremaju modernom borbenom tehnikom i veoma razvijenim borbenim sistemima i razornim i ubitačnim naoružanjem. Proizvode se ogromne količine novih oružja, municije, eksploziva i savršenijih tehničkih i drugih borbenih sredstava, kojima se povećava tačnost u pogađanju, ostvaruje brže kretanje i dr. Gotovo cio svijet, a pogotovo velike zemlje, obuzeti su trkom u naoružanju i pitanjem ko će proizvesti više sredstava i ko će prije stvoriti novo oružje koje suprotna strana još nema. Tako se već godinama vodi trka u kojoj se ne vidi pobjednik.

Samo jedna velika sila odvojila je u ovoj godini za vojna istraživanja i razvoj 11 milijardi dolara. Ako se tome doda da te poslove obavlja armija od 400.000 naučnika, prirodno je očekivati da se tim sredstvima i naučnim potencijalom mogu stvarati nova, do sada nepoznata borbena sredstva i usavršiti postojeća.

Trka u naoružanju velikih armija prenosi se i na armije malih zemalja. Bez obzira na svoje mogućnosti, i te zemlje moraju da povećavaju odbrambenu sposobnost da bi zaštitile svoju nezavisnost i slobodu.

Uporedo s jačanjem armija razvija se vojnonaučna misao, razvijaju se sve grane ratne vještine — strategija, operatika i taktika. Komande se spremaju i tehnički usavršavaju za iznalaženje najboljih načina za upotrebu složenih vojnih mehanizama.

Sva ta utakmica koju su nametnuli jaki, vodi se pod izgovorom borbe za mir.

Velike vojne grupacije u današnjem svijetu komandno su objedinjene i dobro organizovane. Po ukupnoj pripremljenosti, jačini i odnosu snaga one su u ravnoteži, što navodi na zaključak da je sve manje vjerovatan njihov međusoban sudar. Ali, to ne znači da će te snage izbjegavati i druge vrste sudara i oružanih sukoba. Naprotiv. One svuda gdje mogu da osvoje povoljnije pozicije nastoje da to ostvare, kako bi vojnički i politički bile nadmoćnije od svojih glavnih suparnika. Prema tome, izbjegava se opšti sudar, ali se traže mogućnosti za male, lokalne sudare i ostvarivanje uspjeha manjim agresijama, radi ostvarivanja opštih ciljeva.

Drugi vid naglašavanja vojnog činioca je održavanje mnoštva vježbi i manevara, kojima se s jedne strane uvježbava cjelokupan oružani potencijal, a s druge provjeravaju ratovodstvene doktrine i naučne postavke za razne oblike ratova. Takvi oblici se koriste i kao mjera za vršenje pritisaka i prijetnje, osobito manjim susjednim zemljama i armijama, a i za održavanje (često vještački) psihoze straha i opasnosti po njihovu bezbjednost.

Iz toga se vidi da je vojni činilac u svijetu, pogotovo kada je riječ o naoružanju i količinama eksploziva, doveden na stepen kada prijeti opasnost da izmakne kontroli i da logici sile i nasilja podlegnu i oni koji to možda ne bi željeli.

Sljedeća osobenost sadašnjih prilika u svijetu je postojanje veoma razvijenih obavještajnih službi, sredstava za masovnu propagandu i indoktrinaciju, za razne oblike specijalnog rata — diverzije, pritiske i prijetnje oružjem — koji se primjenjuju kao prethodnica

rata i agresije. Treba stvoriti uslove za brzo postizanje ciljeva rata, kako bi se pojedine zemlje pa i svijet, doveli što prije pred svršen čin i kako bi se onemogućio organizovani otpor napadnutih osvajačkoj vojnoj sili i agresiji.

Svemu tome treba dodati veliku ekonomsko-finansijsku moć imperijalističkih snaga, koje su u stanju da razore i oslabe ekonomiku zemlje koju žele da osvoje. S druge strane, raspolaganje velikog naučno-tehničkog i tehnološkog potencijala obezbjeđuje im savremenu proizvodnju naoružanja u velikim serijama, preko čega one u nekim zemljama ostvaruju politički prestiž i uticaj. Zemlje izvoznice oružja i opreme, gotovo po pravilu, najviše ratnih sredstava prodaju u područja svojih stratezijskih interesa (Persijski zaliv, jug Afrike, Bliski istok, itd.).

Zemlje i oružane snage koje se pripremaju za osvajanje tuđih teritorija razvijaju, shodno tim ciljevima, i svoju vojnu doktrinu, koja je agresivna i u službi je imperijalističkih i hegemonističkih težnji. Međutim, takve snage u svijetu svjesne su činjenice da je rat danas, kao što je i ranije bio, u najširim masama nepopularan oblik rješavanja međunarodnih problema. Zato svi oni koji teže osvajanju, i koji radi toga jačaju svoje oružane snage i spremaju se za rat, svoje namjere prikrivaju parolama o borbi za mir. A to u praksi znači: mir onakav kakav njima treba, u kome bi oni gospodarili drugima. Kakav je to mir za porobljene narode — o tome ne treba ni govoriti.

Strategija imperijalističkih snaga se ne mjenja, ona se prilagođava situaciji. Agresivne akcije prenose se s područja na područje, po pravilu na ključne regione njihovih političkih i vojnih interesa. Prvo se pokušavalo da se nešto postigne na Dalekom i, kasnije, na Bliskom istoku, a sada se žarišta otvaraju u raznim područjima Afrike i drugdje.

Nasuprot osvajačkim i imperijalističkim snagama u svjetskim razmjerama, svi progresivni ljudi i pokreti, pogotovo nesvrstane zemlje, ustali su protiv politike koja zasniva svoju snagu na vojnoj sili, ustale su protiv osvajanja tuđih teritorija i porobljavanja drugih naroda.

Zbog takvog svog stava, posebno su stalno na udaru imperijalističkih snaga nesvrstane zemlje, koje će, osobito Jugoslavija, ubuduće biti izložene još većim prijetnjama i pritiscima. Do toga dolazi zbog aktivnosti nesvrstanih i svih drugih progresivnih snaga čijom akcijom je došlo do razvoja pozitivnih kretanja u svijetu, a čime je zadat snažan udarac imperijalizmu, kolonijalizmu i drugima koji teže da ostvare hegemoniju i dominaciju u svjetskim razmjerama.

Iako progresivne snage nastoje da se suzbije politika sile i rata, ne smije se zaboraviti to da pobornici te politike nisu poraženi. Naprotiv, oni su još moćni, jer raspolažu velikim materijalnim sredstvima. Zato se mora stalno i uporno voditi borba protiv snaga rata i agresije. Vojno-politička situacija u svijetu neće se brzo poboljšavati, što potvrđuju pregovori o razoružanju i vojno dezangažovanje, koji se godinama ne miču s mrtve tačke. Iz svega toga se vidi da se mora biti borbena mobilan na svim sektorima društvenog razvoja, i da moramo još upornije povećavati svoju borbenu moć i odbrambenu snagu zemlje. Takođe pozdravljamo svaku aktivnost u pravcu jačanja fronta nesvrstavanja, uspješne brane svim oblicima rata i agresije.

Ipak, dosadanja praksa uči da, uporedo s rastom vojne sile i njene uloge, treba očekivati da će sve više rasti i snage mira i progressa. Svi oni koji ne žele rat angažovaće se u borbi protiv takvog apsurdna u svijetu — protiv trošenja basnoslovnih sredstava radi uništenja ljudi — osvajanja koja ne mogu biti dužeg vijeka.

Naša zemlja će se, kao i do sada, boriti za mir i mirno rješavanje svih pitanja, za razoružanje i dosljedno poštovanje međunarodnih sporazuma. Jednom riječi, mi smo za to da se zaustavi trka u naoružanju i da se sva pitanja s tim u vezi vrata pod okrilje Ujedinjenih nacija. Svjesni smo da je to jedini put da dođu do izraza stavovi i interesi svih, i malih i velikih država, a bez toga nema mira i bezbjednosti.

Kad je riječ o odbrambenoj bezbjednosti naše zemlje polazimo od odluka X kongresa SKJ i stavova druga Tita da se u odbrani nezavisnosti naše zemlje i njene bezbjednosti moramo osloniti, prije svega, na vlastite snage i sredstva. Uostalom, to strategijsko opredjeljenje naše zemlje i Partije, to naše istorijsko iskustvo potvrđivano je i potvrđeno u našem oslobodilačkom ratu i poslije njega. Ono nas uči da je teško sačuvati slobodu i nezavisnost ako narod nije spreman da ih brani. To naše iskustvo je od izvanrednog značaja i za budućnost. Koristeći se njime, zaključujemo da moramo mobilisati sve društvene snage, vojnički ih organizovati, obučiti i svestrano pripremiti. Snažnom agresoru i totalnoj agresiji možemo se oduprijeti samo tako — angažovanjem svih društvenih snaga i materijalnih sredstava.

Prema tome, slijedeći politiku i stavove SKJ i druga Tita vidimo da bezbjednost našeg samoupravnog socijalističkog društva zavisi od odbrambene sposobnosti i borbene spremnosti našeg društva u cje-

lini, a posebno borbene spremnosti njegovih oružanih snaga i rješenosti da se organizovano suprotstave eventualnom agresoru, bez obzira na vrstu agresije.

Kad govorimo o odbrambenim mjerama koje smo preduzeli i koje sada preduzimamo polazimo od toga da je geostrategijski prostor koji zauzima naša zemlja veoma zanimljiv u vojnom odnosu snaga velikih vojnih grupacija. Polazimo, zatim, od toga da u našoj zemlji razvijamo samoupravni socijalistički sistem, da smo izvan i protiv blokovskih grupacija, i da se u borbi za mir i progres orijentiramo na politiku nesvrstavanja. Svi ti činioци utiču na formiranje političkih a samim tim, razumljivo, i vojnih odnosa osvajačkih snaga prema našoj zemlji, zbog čega je ona bila i biće objekt ugrožavanja.

Snaga naše odbrane, kao što je rekao drug Tito, zasniva se na snazi našeg društva. Ostvarujući odluke X kongresa, SKJ je postigao, to možemo s pravom tvrditi, velike društvene pobjede. Uspjeli smo da ostvarimo političku stabilizaciju, ojačamo idejno-političko jedinstvo i postignemo veliki napredak u razvoju industrije, poljoprivrede, energetskih sistema i druge infrastrukture, kao i u izgradnji putne mreže, aerodroma, luka itd.

Sva ta i druga djelatnost — kulturna, prosvjetna, informativna — učinila je da se naš društveni socijalistički samoupravni sistem razvija kontinuirano i da istovremeno poboljšavamo standard radnih ljudi.

Naša praksa potvrđuje da je i naša koncepcija ONO, sa stanovišta njenog ostvarivanja, postala sastavni dio našeg opšteg razvoja. Tome je doprinio razvoj socijalističkih samoupravnih odnosa u svim područjima, kao i druga društvena zbivanja, osobito ekonomska stabilizacija, ostvarivanje Zakona o osnovama društvenog planiranja i Zakona o udruženom radu, a to su bitne pretpostavke i osnova samorganizovanja društva za odbranu na osnovama koncepcije ONOR-a. Na tim se osnovama razvija i naša doktrina opštenarodne odbrane i društvene samozaštite.

Zbog položaja Jugoslavije, njene nesvrstane politike i zato što gradi socijalizam na samoupravnim osnovama, oni koji teže osvajanju intenzivno sprovode obavještajnu djelatnost protiv nje radi istraživanja i procjenjivanja. Mi to znamo ali nas to ne uzbuđuje, to je praksa svih osvajača. Svako ko pođe na našu zemlju je agresor, a mi znamo njegove namjere, znamo i svoje snage i mogućnosti.

Da bismo zaštitili svoju bezbjednost i povećali odbrambenu sposobnost, mi pratimo naoružanje svih savremenih armija u svijetu. Znamo s kakvim bismo se naoružanjem sučelili ako bi neko pokušao

da ostvari neku vojnu provokaciju ili agresiju. Takođe, pratimo vojnu nauku savremenih armija, pa znamo koja bi vojna doktrina mogla biti primijenjena na našem ratištu.

Znajući sve to, mi organizovanju našeg društva za odbranu prilazimo s najvećom ozbiljnošću. To sadašnja vojno-politička situacija nalaže. Može se reći da danas nema organizacije udruženog rada, mjesne zajednice ili druge samoupravne organizacije i zajednice na kojima počiva naše samoupravno društvo gdje pitanja pripreme za odbranu i zaštitu nisu u ovoj ili onoj mjeri prisutna gdje nije postignut određen stepen pripremljenosti za odbranu zemlje.

Može se danas ovdje reći i to da su pripreme u društveno-političkim zajednicama postale sveobuhvatnije i konkretnije. Ono što je osobito dobro jeste da u tom radu sada ima više kritičnosti i realizma, da pripreme sve više odgovaraju realnim mogućnostima i materijalnim uslovima. To nam jamči da ćemo postizati još veće uspjehe. Svakodnevno se zapaža sve bolje uklapanje društvenih struktura u odbrambeni mehanizam zemlje.

To se posebno odnosi na oružane snage. Osim toga što se sistematski i planski snabdevaju savremenim oružjem, obuci se poklanja potrebna pažnja kako bi ga oružane snage što uspješnije upotrijebile u odbrani zemlje. One se spremaju da u slučaju agresije mogu uklopiti u odbrambeni mehanizam sve ljudske i materijalne izvore u našoj zemlji.

U proteklom razdoblju je borbena spremnost oružanih snaga, a posebno JNA, bila najpreča briga i zadatak cjelokupnog sastava oružanih snaga, organizacija SKJ i svih drugih činilaca od kojih zavisi naša sposobnost za odbranu. Značajno je i to da u izgrađivanju oružanih snaga sve više učestvuju i sarađuju sve društvene strukture.

Jugoslovenska nauka i industrija su sve više u mogućnosti da proizvode sve bolje oružje i opremu. Naša usmjerenost na sopstvenu nauku i industriju znatno nam pomaže u bržem naoružavanju savremenim borbenim sredstvima.

Zahvaljujući predanom radu starješinskog sastava i vojnika koji usmjeravaju komande, SKJ i omladinska organizacija, danas imamo u vojnostručnom pogledu sasvim dobro obučeni i naoružani vojni mehanizam, spreman da prihvati sve vidove borbenih dejstava i da organizovano, zajedno sa svim snagama društva, vodi borbu pobjedonosno protiv eventualnog agresora. Možemo reći da su naše oružane snage danas bolje naoružane, obučene, komandno uvježbane i za borbu znatno bolje osposobljene nego što su bile juče. Isto tako, možemo reći da one nikad nisu bile tako idejno-politički jedinstvene kao što su sada.

Međutim, nije značajno samo to što smo postigli u pogledu savremenijeg naoružavanja i opremanja, poboljšanja obuke, mobilizacijskog i regrutnog sistema i materijalnog obezbjeđenja oružanih snaga. Premda je i sve to bitno, još su značajniji rezultati postignuti u odnosima među ljudima, kako između starješina i vojnika, tako i između starješina. Te odnose treba i dalje njegovati i izgrađivati, i oni moraju biti do kraja vojnički i drugarski.

I dalje treba činiti sve da se u Armiji čovjek osjeća kao u velikoj borbenoj porodici u kojoj odnosi moraju biti zasnovani na redu i disciplini, ali koji se temelje na poštovanju čovjeka — ljudske ličnosti. Svaki je čovjek vrijednost za sebe i on se mora poštovati i uvažavati.

Takođe treba istaći da smo u afirmisanju starješinskog poziva dosta uradili. Postignuta je sigurnost i stabilnost vojnog poziva. Regulisali smo to da razvoj u vojnoj službi zavisi od rezultata rada.

Nastojali smo da, što je moguće više, odstranimo subjektivizam u kadrovskoj politici. Toga radi smo obrazovali kadrovske komisije koje treba da se brinu o svim statusnim pitanjima starješina: napredovanju, školovanju, premještajima, dakle, da rješavaju sva pitanja koja se tiču kadrovske politike.

Ubuduće moramo raditi još više u pravcu dalje izgradnje i jačanja naših oružanih snaga i povećavanja borbene spremnosti društva. Osobito je značajno to što se pokušava da se Jugoslavija slabi iznutra, da se njena unutrašnja stabilnost nagriza i razara metodama i oblicima specijalnog rata. Kao što je poznato, snage koje vode »specijalni rat« nisu male i zato ih ne smijemo potcenjivati. Bez obzira na to što se primjenjuju perfidne i najcrnje metode u obavještajno-izviđačkim, finansijskim, političkim, naučnim i drugim oblicima specijalnog rata, one neće biti uspješne ukoliko su SKJ, naše društvo i njegove oružane snage jedinstveni, i ako su borbeno spremne da im se suprotstave. A mi to danas jesmo.

Spremamo se i obučavamo da bismo uvijek i u najvećem stepenu bili jaki i borbeno spremni, a onda nikad nikom neće pasti na pamet da nas napadne. Naš cilj je spriječavanje agresije.

Poznato je da je jaka i stabilna Jugoslavija, osim toga što čuva slobodu i nezavisnost svojih naroda i narodnosti, činilac stabilnosti mira u ovom dijelu svijeta.

U izgradnji našeg društva na temelju stavova X kongresa i u ostvarivanju kontinuiteta revolucije, SKJ je imao i ima odlučujuću ulogu.

Ukupni rezultati postignuti u društvenom razvoju naše zemlje svjedoče o tome da su nam putevi dobro trasirani i da s većim za-

laganjem možemo postići još više. Ne treba očekivati da neće biti problema i prepreka u ostvarivanju ciljeva. Njih je bilo sve vrijeme našeg razvoja i mi smo na to naučili. Uostalom, u savlađivanju teškoća komunisti se prekaljuju i osposobljavaju da u svim prilikama pronalaze najprikladniji izlaz i rješenje.

Snage koje su i dosad ispoljavale agresivne težnje prema našoj zemlji nastoje da spriječe i naš dalji uspješan razvoj. One će pokušavati da stvore nezadovoljstvo i teškoće na putu našeg razvoja, da podstiču nacionalizam, pokušaću da slabe naše jedinstvo, čine sve da stvaraju ekonomske probleme i da nas što više ometu u našem razvoju.

Te snage, bilo da su spoljašnje ili da su to pojedinci i grupe u zemlji, i do sada su nastojale da zakoče naš razvoj, ali u tome nisu uspjele jer su naišle na jednodušan otpor svih radnih ljudi i cijelog SKJ. Uбудuću treba još više da razvijamo idejno-političku borbu i da već u začetku spriječavamo svaku takvu negativnu akciju. Težište naše aktivnosti treba da bude u političkoj bici.

Komunisti u JNA imaju trajnu obavezu da se stalno angažuju u ostvarivanju zadataka kojima se postiže veća sposobnost i efikasnost oružanih snaga i društva za odbranu u cjelini. Da bi se to postiglo, sav starješinski sastav, svi komunisti u JNA, moraju još više da učestvuju u izgradnji društva. Politička aktivnost mora da bude znatno veća, treba raditi svuda — u mjesnim zajednicama, interesnim zajednicama, savjetima, komisijama — svuda treba sudjelovati u društvenoj izgradnji. Mislim da je suviše naglašavati da što smo politički jedinstveniji i ekonomski jači, da smo i odbrambeno sposobniji.

Ne smije se dozvoliti da se stoji po strani i kritikuje da nešto nije dobro, već se treba boriti da bi se ono što nije dobro mijenjalo. To se odnosi kako na angažovanje u izgradnji samoupravnog socijalističkog društva tako i na sudjelovanje u izgrađivanju oružanih snaga i sistema ONO.

Složićemo se da su to veoma važni zadaci svih komunista, pa i nas u JNA.

U izgradnji oružanih snaga zadaci se izvršavaju planski i organizovano. Zadatak je da još potpunije i skladnije modernizujemo oružane snage, zatim da usmjerimo naučne i razvojne kapacitete čija je djelatnost dugoročna i da pospješimo razvoj vojne industrije i uvećamo njene mogućnosti.

Očekujemo da će oružane snage dobiti znatan asortiman nove tehnike u tom razdoblju: avione, brodove, rakete, oklopne transpor-

tere, artiljerijska protivoklopna i protivavionska oruđa, inženjerijska sredstva, sredstva veze, ABH i drugo.

U daljoj pripremi oružanih snaga za odbranu moramo stalno voditi računa o razvoju i unapređenju unutrašnjih odnosa. Tu mislim, prije svega, na izgradnju moderne organizacije, efikasnijeg sistema rada, na preciznu mobilizaciju, svestranu obuku, izgrađivanje i školovanje kadra, itd. Posebno treba nastojati da stalno modernizujemo naš vojnoškolski sistem, radi podizanja visokostručnog kadra. Ne smijemo zaboraviti da nema moderne armije bez odgovarajućeg kadra, a to znači da on mora odgovoriti njenom tehničkom i tehnološkom razvitku. Moramo sebi stalno postavljati pitanje — da li nam je obrazovanje kadra uvijek usklađeno sa razvitkom nauke i tehnike.

Ne manje se moramo starati o izgrađivanju naše vojno-naučne misli, kako u pogledu razvoja strategije, operatike i taktike, tako i ostalih nauka koje su od interesa za odbranu zemlje, a to su tehničke, medicinske, pravne i druge oblasti.

Zbog svega toga svi komunisti u JNA, a posebno u najvišim ustanovama i školama, moraju se ideološki i stručno uzdizati. Sav armijski sastav mora još više stručno vladati svojom djelatnošću. Odbrana zemlje je previše ozbiljan posao da bi se mogla trpjeti osrednjost, nestručnost, nezalaganje ili nepoznavanje posla kojim se bavimo.

Komunisti moraju i sebe i cijeli armijski sastav, cijelo naše društvo, pripremiti za težak, surov obračun, ako bi došlo do agresije. Oni se moraju osposobiti da taj sudar izdrže, oni u tom sudaru mogu i moraju pobjediti.

Za takav trenutak naši narodi moraju biti pripremljeni i organizovani, tako da se mogu uklopiti u opšti napor — da pomažu u oružanoj borbi i da u njoj učestvuju. Zato je potrebno sistem ONO dalje razrađivati i pripremati cijelo društvo.

Komunisti u JNA moraju se neprekidno u tom pravcu pripremati i obučavati. Svojim znanjem, stručnošću, ispravnim odnosom prema vojnicima i narodu steći će potreban autoritet, samopouzdanje i povjerenje. Stati na čelo jedinice, povesti ljude u oružanu borbu i odgovarati za njihove živote, može samo kompletna ličnost, čovjek kojeg krasi najljepše vrline, koji se odlikuje hrabrošću i uvijek i na svakom mjestu je primjer.

Takve komuniste — starješine treba izgrađivati. Treba izgrađivati kompletne starješine, vojnostručno osposobljene, politički odgovorne, spremne da se nose s problemima i da se u tom radu čeliče, koje teškoće neće zaustaviti i prisiliti da čekaju rješenja od drugih,

nego takve koji će samoinicijativno ulaziti u okršaje. Moramo stvarati starješine koje ne znaju za demoralizaciju, za zamor, koje stalno teže za novim, koje ne obuzima osjećanje samozadovoljstva već takve koje će stalnim rješavanjem problema izgrađivati svoje jedinice i unapređivati svoj rad i sebe same.

Mnogo više truda moraju komande i partijske organizacije tu uložiti. Mora biti više razgovora — dodira, opipljivog političkog rada, više pomoći ljudima, ali od ljudi treba više i tražiti. Ne smije se čekati da se zapada iz greške u grešku pa da se reaguje kad je već kasno.

U svemu tome, kao i u još većoj stručnoj izgradnji, moraju se angažovati komande i partijske organizacije.

Naša snaga je u ljudima, ali ljudima Titovog kova, radnim, odgovornim, disciplinovanim, s visokim stručnim znanjem i bliskim čovjeku. To treba da je pravac našeg rada u izgrađivanju još čvršćeg moralno-političkog stanja i borbene spremnosti naših vojnih kolektiva.

